

רבינו גרשום

ידי ראשונה לא יצא. וכוולוהו הוו משעבדי לראשונה ידי שניה יצא דתו לא הוה אית להו; או דלמא כולוהו חוויא להאי. ערך: וכוולוהו חוויא להאי. ערך ולא יצא ידי שניה: [הא יוחר על סלע איבא ופחות חפשישם איבא. כלומר דיהב מאי דאית ליה והא סתמא הווא כרבנן דאמרין נותן את כולם: אין פתח במוקע פחות מ' ולא יוחר על י"ו. כלומר אשה שראתה דם וטועה היא יום א' וידעת אם בתוך ד' מימי נדתה היא אם בתוך י"א יום מימי זיבתה היא. שיי"א ימים וכן בין נדה לנדה שבתן ויהא שומרת דם כנגד יום או זבה מגורת כשיחא רואה בהן ג' ימים ורצופין הוויא זבה מגורת וצריכה ד' נקיים וקרבן אבל לא רואה בהן אלא יום אחד תשבור אחריני יום יקן כנגדו וטובלת לצר ותתגר ואפילו ראתה שני ימים אינ"ו הוויא זבה טענה תשבור אחריני יום ג' ותטבלו לערב השלישי אבל אשה נדה ודאי הותרה אחר שבועה שאם ראתה דם בימי ראשון מונה ששה וזוהו וכן אם ראתה בי ימים מנה חמשה והם וכן אפילו ראתה ששה מנה אחר והם וטווריה. ומשמירי ועד י"ח הם י"א ימים וזוהי נדה או בתוך ימי זיבתה לעולם לא תצא מספקיה שתחזור לפתח נדתה ודאי עד שתספיק ד' נקיים והוה שיעור הפחות שיש לה וכן לא תמשוך ספקיה ויחר מיז' יום שלאחר שתספיק י"ו ימים נקיים תחזור להיחידה הראשון לפתח נדה ודאי ומפשי כיעד במוקע שאמרי' יום אחד בטמא ראיתי ואניה יודעת אם בימי נדתה היא אם בימי זיבתה: פתחה י"א. כלומר לא תחזור לפתח נדתה ודאי עד שתספיק י"ו ימים נקיים. ולכן צריכה י"ו דאולוין בכל איה ברייתא לחומרא [ולא לקולא] דאמרין דלמא הוואו יום טמא היו מחלת נדתה ומהא אחריני ששה ימים יובא יום שלמים של ימי זיבתה היינו י"ו ואח"כ תחזור לפתח נדתה ודאי ואי אמרת דלמא הוואו יום טמא הוה סוף ד' ויובתה לא היתה צריכה לספקו אלא ד' נקיים בלבד כיון זבה ולא יוחר והיינו קולא ואי אמרת הוואו יום מחלת זיבה הוה לא יום מחלת צריכה לספקו אלא יום אחד ודאי אמרת אפסא לא הוה צריכה לספקו ששה של נדה ויי"א של זיבה היינו י"ו ואי אמרת איפסא לא הוה צריכה לשמור אלא יום אחד והוי קולא: [שלשה ימים בטמא ראיתי פתחה י"ו. דאמרין דלמא קמא הוה [סוף] י"א של זיבה ואיך תחלת נדה וצריכה לספקו ששה של נדה ויי"א של זיבה היינו י"ו ואי אמרת איפסא לא הוה צריכה לשמור אלא יום אחד והוי קולא: [שלשה ימים בטמא ראיתי פתחה י"ו. דאמרין דלמא תרי הוו דסוף י"א של יום זיבה ושלישי דתחלת נדה וצריכה ששה יי"א דבארין ואי אמרת איפסא הוי קולא: איבעיק ימים בטמא ראיתי פתח י"ו. דאמרין תרי

קמאי דסוף ימי זיבה ותרי בתריא דתחלת נדה ופשו ה' ימים ונדה וי"א הרי ט"ו ואי איפסא הוי קולא: ח' ימים בטמא ראיתי פתחה י"ו. דאמרין תרי קמאי דסוף זיבה ותלת דתחלת ימי נדה פשו ד' ונדה וי"א דזיבה היינו פתחה ט"ו] וכן כולוהו אמרין דלמא תרי קמאי דסוף ימי זיבה דהויא שומרת יום כנגד יום ואיך דתחלת ימי נדה ומאי דפשו להו מימי טהרה של ימי נדה קא חשיב בהרי י"א דזיבה ולפום כן הוי פתחה: [ב' ימים בטמא ראיתי פתחה י"א. דכי חתשתי את קמאי דסוף זיבה וד' נדה לא פשו אלא י"א דימי זיבת]: ח' ימים בטמא ראיתי פתחה עשרת. כי דסוף זיבה וד' נדה דתחלת דתחלת [ימי] זיבה פשו להו ח' מימי זיבה. ואף על כב דהשתא הוו שלשה ימים דזיבה תרי קודם נדה וחד לאחר נדה לא מיצטרפי למיחוי זבה מגורת שתהא שלשה ימים זבה ורצופין או קודם ימי נדה או שלשה ימים אחר ימי נדה דלא מיצטרפי הני ימי זיבה י"א קמאי לאידך י"א ימי זיבה לישוויה זבה מגורת: וכן י"א [ימים] בטמא ראיתי פתחה תשעה. חשוב כי קמאי דסוף זיבה ושבעה נדה ותרי דתחלת זיבה היינו י"א ימים דסוף י"א ימים ראיתי ולא מיצטרפי הני דסוף זיבה להני דתחלת זיבה למיחוי זבה מגורת. פתחה תשעה דהכי פשו מימי זיבה:

אין גערכין פרק שני ערכין

נתן ארבע לראשונה. שהערכיו הכהן על הראשונה מחילה לא יאף ידי ראשונה דעבי למיטב כל מה דצידיה כרבנן ואם חזר והעשיר נותן את כל הערך דנמינה קמיימא לאו כלום היא: כולפו חוץ לפאי כו'. ועדיין אחד מן הערכין עליו: הא יוסר על פלע איבא. אף על גב

ג' דליכא חמשים סלע דאם היו צידו

חמש סלעים נותן כולם דהיינו יותר על סלע ופחות מחמשים. וסתמא כרבנן דלר' מאיר ליכא השג יד שיהא יותר על סלע ופחות מחמשים דמי שערכו חמשים ד^[7] [אלא או חמשים] או סלע: **בתנ"י פתח**. מחילת נדות. שזה דין נדה דלוריימא ראתה היום מונה ששה והוא ראתה שנים מונה חמשה והן ואפילו ראתה כל שבעה ופסקה לערב טובלת ומשמשת ומיזם שציעי ואילך הויין ימי זיבה אחד עשר יום שאם ראתה צהן יום אחד או שנים שומרת יום כנגד יום וטובלת ואם ראתה בהן ג' רצופין הויא זבה מגורת וטעונה ספירה ו' נקיים וקרנן ואם משכו ימי זיבה חדש או שנה אינה חוזרת למחילת נדות עד שתשכ שבעה נקיים ישנה ו' נקיים וראתה הויא צהן אלא הא יתר על סלע איבא יתר על חמשים הווא דליכא אחר פחות מחמשים איבא וסתמא כרבנן: **בתנ"י יאין** פתח בטועה פחות משבעה ולא יתר על י"ו: **גמ'** ת"ר טועה שאמרה ג'יום אחד טמא ראיתי פתחה שבעה עשר שני ימים טמא ראיתי פתחה שבעה עשר ישלשה ימים טמא ראיתי פתחה שבעה עשר ארבעה ימים טמא ראיתי פתחה ששה עשר חמשה ימים טמא ראיתי פתחה חמשה עשר ששה ימים טמא ראיתי פתחה ארבעה עשר שבעה ימים טמא ראיתי פתחה שלשה עשר שמונה ימים טמא ראיתי פתחה שנים עשר תשעה ימים טמא ראיתי פתחה אחד עשר עשרה ימים טמא ראיתי פתחה עשרה אחד עשר ג' פתחה תשעה שנים

משבעה. טועה שראתה היום ואינה יודעת אם צימי נדמה עומדת אס בזהוין אחד עשר יום של זיבה אין חוזרת לפתח נדותה כפחות מו'

נקיים: **ולא יוסר על י"ו**. נקיים כדמפרש בגמ': **גמ'** סנו רבנן טועה שאמרה יום אחד עמא ראיסי. היום ואינה יודעת אם צימי מחילת נדות הווא וצריכה למנות ששה והוא אם בזהוין אחד עשר ימי הווב הוא ואינה צריכה לשמור אלא יום כנגד יום: **פתחה שבעה עשר**. שאם לא תראה עד לאחר י"ו לצד מיום זה אז חוזרת לפתח נדותה למנות ששה והוא דממה נפשך לאחר י"ו לצד מיום זה יצאה מספק של ימי הווב דאם יום זה שראתה מתחילת ימי זיבה היה כיון שכלו י"א יום יצאה ימי ט' הווב והרחיקה ראייתה שלא ראתה עד לאחר י"ו ואפילו אם תאמר שיום זה מחילת נדה י"ו היא אפס"כ יצאה ימי הווב עשרי ששה להשלמת יום נדמה וחד עשר שצין נדה לנדה הרי י"ו ולאחר אם כשראתה מחילת נדה היא אבל אם תראה ציום י"ו לא יצאה מן הספק אם יום נדה הוא או יום זיבה דיש לומר שמא יום זה שצאת לפנינו כשראתה ראשון לימי נדה היה ויום י"ו שראתה בו סוף אחד עשר יום שצין נדה לנדה הוא ואינה צריכה שימור י"ו או שמא יום ראשון שצאתה לפנינו מימי זיבה הוא וכשכלו י"א יום יצאה מימי הווב יום י"ו שראתה בו מחילת נדה הוא וצריכה למנות ששה והוא וכל שכן אם תראה קודם י"ו ובספיקה זו תעמוד לעולם עד שתשכ י"ו נקיים וכל זמן שהיא בספיקה זו מקולקלת היא מחד שלעולם תחמיר עליה מספק כשמתראה יום אחד בזהוין אלו ימי שבעה עשר נאמר מחילת נדה י"ו וצריכה ששה והוא וכשמתראה שלשה רצופין נאמר ימי זוב וכן וצריכה שבעה נקיים וקרנן מספק ואינו נאכלא אבל לאחר י"ו אין להחמיר דודאי מחילת נדה ואם תראה שלשה רצופין ממנה ארבעה והן ולבסוף שבעה אם תראה תשמור יום כנגד יום ^[8] ויום ד'ו שגשג תהא זבה: שני ימים **עמא ראיסי פתחה י"ו**. לצד משני ימים הללו שאם לא תראה י"ו עד לאחר י"ו מחילת נדה היא ממה נפשך אם שני ימים הללו מימי הווב הרי כלו להם ימי הווב למשעה ימים אחר השנים וכשהרחיקה וראתה לסוף י"ו מחילת נדה ואם מחילת נדה י"ו היא הרי כלו להם ימי נדות חווב לסוף ששה עשר אחר י"ו השנים שימי נדות חווב אינן אלא י"ח חו שאלא ראתה עד לאחר י"ו שהוא יום עשרים למחילת ראיית הספק י"ו נדה היא אבל אם תראה ציום י"ו וכל שכן קודם לכן לא יצאה מן הספק דשמא אלו שני ימים מחילת נדה היו ולסוף ששה עשר אחר השנים כלו ימי נדות חווב חו שראתה ציום י"ו מחילת נדה היא או שמא י"ו של זיבה היה והשני מחילת נדה ולא כלו ימי נדות וזיבות עד לאחר י"ו חו שראתה ציום י"ו סוף זיבה היא והרי היא בספק וכל שכן אם תראה קודם כגון אם תראה ציום י"ג וי"ד עומדת בספק כדשמא ב' ימים הללו שצאתה לפנינו סוף ימי זיבה חו שאלא ראתה שוב עד יום י"ג מחילת נדה היא או שמא שני הימים תחילת נדה היו ויום י"ג זה ששני של ימי הווב הוא ותשמור יום כנגד יום וכן בספק י"ו עד לעולם עד י"ו נקיים: **ששה ימים עמא ראיסי פתחה י"ו**. כמו שפירשמי אבל קודם לכן כגון י"ו עצמו עומדת בספק וי"ל שמא שני ימים מהשלשה היו סוף זיבה והשלישי מחילת נדה ויום י"ו זה סוף זיבה הוא או שמא כולן השלשה מחילת נדה היו ולסוף ט"ו לצד מהשלשה כלו ימי נדות חווב ויום י"ו זה מחילת נדה הוא אבל ליום י"ח יצאה מן הספק ממה נפשך: **ארבעה ימים וכו'** **פתחה ששה עשר**. שאם לא תראה עד לאחר ששה עשר לצד מהנך יצאה מן הספק ממה נפשך אם תחלת נדה היו הרי כלו ימי נדות חווב לסוף י"ד אחר ד' הללו ואם ימי זוב היו כל שכן שכלו קודם ששה עשר ועכשיו מחילת נדה היא וא"ת שנים מהן היו סוף זיבה והשנים תחלת נדה אפס"כ לסוף ששה עשר כלו ימי נדות חווב והא ליכא למימר שמא השלשה סוף זיבה היו והרביעי מחילת נדה ולא כלו עד סוף י"ו דאם השלשה היו סוף זיבה כשראתה בד' אינה מחילת נדה דכיון שראתה ג' רצופין צימי זיבה ולא תכלא לעולם מידי זיבה להיות מחילת נדה עד שתשכ שבעה נקיים דכתיבי (ויקרא טו) ואם טהרה מוזהב וספרה וגו' ולאחר ששבעה נקיים חזרה למחילת נדותה אבל אם תראה קודם לכן אפילו ציום ששה עשר איכא לספוקה צדקו זיבה ומחילת נדה דשמא שנים מהארבעה היו סוף זיבה והשנים מחילת נדה ויום ששה עשר סוף זיבה או שמא י"ו הארבעה היו מחילת נדה או סוף זיבה וכבר יצאה מימי נדות חווב: **ה' ימים עמא ראיסי פתחה ט"ו**. ממה נפשך לאחר ט"ו מחילת נדה היא אם תראה אבל יום ט"ו עצמו אם תראה בו היא ספק דשמא שנים מהחמשה היו סוף זיבה והשלשה ימי נדות ועדיין יום ט"ו זה סוף ימי הווב הוא. וכן כולה דביימא מספקין ^[9] לה שנים הראשונים צדקו זיבה והאחרונים מן הגדות אבל טפי מהכי ליכא לספקוי דאי אמרת ג' מהן סוף זיבה מו לא הוו אחרוני ימי נדות כל זמן שלא ישנה ו' נקיים והשתא כי חוויא לאחר שיגבה את ו' הימים הנקיים מחילת נדה היא:

פרק שני ערכין

כיון דבבת אחת נדר כי הדדי תפסן. והלכך כשצא כהן להעריכו יש לומר שימן תרמי ופלגא להאי וכן לאידך או דלמא כולוהו חזו ^[10] ואין לו לכהן לומר רק שיפרע כל הה' סלעים לחמת דלאחת נשתעבדו ולא לשנים ואי יהיב תרי ופלגא להאי ותרי ופלגא להאי לא ינא ידי שמיים שהרי הדין שינתם לחמת לצד הלכך צעידנא דיהיב הה' לתרווייהו ^[11] וכולוהו משועבדים לחמת והוי כמו נתן ד' לראשון וי"ל דמיירי שמעריכו על שמהין צידד דאי צוה אחר זה לא גרע מנתן לשניה וחזר ונתן על ראשון דהא ודאי צעלי מוצין שוים ^[12] וגם מה שגבה לא גרע מאילו היה המאחר:

פתחה י"ו. פירוש י"ו טהורים ואם פירושין צי"ח נדה ודאי אכל אם תראה צי"ח שמא ראיית זבה היא דציוס שראתה היתה מחילת נדה ויום י"ו הוא יום אחרון של י"א יום של זיבה:

ישלשה ימים טמאים. שמא ב' ימים ראשונים מי"א יום ויום ג' ראשון לנדה הלכך צריכי י"ו ד' ימים פתחה ט"ו ממ"נ דאם נאמר דג' ימים קמאי ^[13] מי"א ו' אס כן משעבדו עליה שבעה ימי ספירתה צאה לפתח נדותה דליכא למימר דיום אחרון של דה' ימים התחיל נדותה דזה אי אפשר דכיון מ' שהיא זבה גדולה לעולם לא תהיה נדה עד אחר ספירת ו' ימים ימי טוהר דזיבה הלכך ליכא להצחין פתח נדותה כי אם לומר דשמא שנים קמאי מימי זיבה ולא התחיל נדותה עד יום שלישי ועבדו עליה שני ימים מנדותה וכשימלאו לה חמשה ימים נדה:

להשלים נדותה ועוד י"א דהיינו ט"ו ימים תמלא פתח נדותה: ולא

היום ואינה יודעת אם צימי מחילת נדות הווא וצריכה למנות ששה והוא דממה נפשך לאחר י"ו לצד מיום זה יצאה מספק של ימי הווב דאם יום זה שראתה מתחילת ימי זיבה היה כיון שכלו י"א יום יצאה ימי ט' הווב והרחיקה ראייתה שלא ראתה עד לאחר י"ו ואפילו אם תאמר שיום זה מחילת נדה י"ו היא אפס"כ יצאה ימי הווב עשרי ששה להשלמת יום נדמה וחד עשר שצין נדה לנדה הרי י"ו ולאחר אם כשראתה מחילת נדה היא אבל אם תראה ציום י"ו לא יצאה מן הספק אם יום נדה הוא או יום זיבה דיש לומר שמא יום זה שצאת לפנינו כשראתה ראשון לימי נדה היה ויום י"ו שראתה בו סוף אחד עשר יום שצין נדה לנדה הוא ואינה צריכה שימור י"ו או שמא יום ראשון שצאתה לפנינו מימי זיבה הוא וכשכלו י"א יום יצאה מימי הווב יום י"ו שראתה בו מחילת נדה הוא וצריכה למנות ששה והוא וכל שכן אם תראה קודם י"ו ובספיקה זו תעמוד לעולם עד שתשכ י"ו נקיים וכל זמן שהיא בספיקה זו מקולקלת היא מחד שלעולם תחמיר עליה מספק כשמתראה יום אחד בזהוין אלו ימי שבעה עשר נאמר מחילת נדה י"ו וצריכה ששה והוא וכשמתראה שלשה רצופין נאמר ימי זוב וכן וצריכה שבעה נקיים וקרנן מספק ואינו נאכלא אבל לאחר י"ו אין להחמיר דודאי מחילת נדה ואם תראה שלשה רצופין ממנה ארבעה והן ולבסוף שבעה אם תראה תשמור יום כנגד יום ^[14] ויום ד'ו שגשג תהא זבה: שני ימים **עמא ראיסי פתחה י"ו**. לצד משני ימים הללו שאם לא תראה י"ו עד לאחר י"ו מחילת נדה היא ממה נפשך אם שני ימים הללו מימי הווב הרי כלו להם ימי הווב למשעה ימים אחר השנים וכשהרחיקה וראתה לסוף י"ו מחילת נדה ואם מחילת נדה י"ו היא הרי כלו להם ימי נדות חווב לסוף ששה עשר אחר י"ו השנים שימי נדות חווב אינן אלא י"ח חו שאלא ראתה עד לאחר י"ו שהוא יום עשרים למחילת ראיית הספק י"ו נדה היא אבל אם תראה ציום י"ו וכל שכן קודם לכן לא יצאה מן הספק דשמא אלו שני ימים מחילת נדה היו ולסוף ששה עשר אחר השנים כלו ימי נדות חווב חו שראתה ציום י"ו מחילת נדה היא או שמא י"ו של זיבה היה והשני מחילת נדה ולא כלו ימי נדות וזיבות עד לאחר י"ו חו שראתה ציום י"ו סוף זיבה היא והרי היא בספק וכל שכן אם תראה קודם כגון אם תראה ציום י"ג וי"ד עומדת בספק כדשמא ב' ימים הללו שצאתה לפנינו סוף ימי זיבה חו שאלא ראתה שוב עד יום י"ג מחילת נדה היא או שמא שני הימים תחילת נדה היו ויום י"ג זה ששני של ימי הווב הוא ותשמור יום כנגד יום וכן בספק י"ו עד לעולם עד י"ו נקיים: **ששה ימים עמא ראיסי פתחה י"ו**. כמו שפירשמי אבל קודם לכן כגון י"ו עצמו עומדת בספק וי"ל שמא שני ימים מהשלשה היו סוף זיבה והשלישי מחילת נדה ויום י"ו זה סוף זיבה הוא או שמא כולן השלשה מחילת נדה היו ולסוף ט"ו לצד מהשלשה כלו ימי נדות חווב ויום י"ו זה מחילת נדה הוא אבל ליום י"ח יצאה מן הספק ממה נפשך: **ארבעה ימים וכו'** **פתחה ששה עשר**. שאם לא תראה עד לאחר ששה עשר לצד מהנך יצאה מן הספק ממה נפשך אם תחלת נדה היו הרי כלו ימי נדות חווב לסוף י"ד אחר ד' הללו ואם ימי זוב היו כל שכן שכלו קודם ששה עשר ועכשיו מחילת נדה היא וא"ת שנים מהן היו סוף זיבה והשנים תחלת נדה אפס"כ לסוף ששה עשר כלו ימי נדות חווב והא ליכא למימר שמא השלשה סוף זיבה היו והרביעי מחילת נדה ולא כלו עד סוף י"ו דאם השלשה היו סוף זיבה כשראתה בד' אינה מחילת נדה דכיון שראתה ג' רצופין צימי זיבה ולא תכלא לעולם מידי זיבה להיות מחילת נדה עד שתשכ שבעה נקיים דכתיבי (ויקרא טו) ואם טהרה מוזהב וספרה וגו' ולאחר ששבעה נקיים חזרה למחילת נדותה אבל אם תראה קודם לכן אפילו ציום ששה עשר איכא לספוקה צדקו זיבה ומחילת נדה דשמא שנים מהארבעה היו סוף זיבה והשנים מחילת נדה ויום ששה עשר סוף זיבה או שמא י"ו הארבעה היו מחילת נדה או סוף זיבה וכבר יצאה מימי נדות חווב: **ה' ימים עמא ראיסי פתחה ט"ו**. ממה נפשך לאחר ט"ו מחילת נדה היא אם תראה אבל יום ט"ו עצמו אם תראה בו היא ספק דשמא שנים מהחמשה היו סוף זיבה והשלשה ימי נדות ועדיין יום ט"ו זה סוף ימי הווב הוא. וכן כולה דביימא מספקין ^[15] לה שנים הראשונים צדקו זיבה והאחרונים מן הגדות אבל טפי מהכי ליכא לספקוי דאי אמרת ג' מהן סוף זיבה מו לא הוו אחרני ימי נדות כל זמן שלא ישנה ו' נקיים והשתא כי חוויא לאחר שיגבה את ו' הימים הנקיים מחילת נדה היא:

שנים

אותן ז' ימים הראשונים והוו להו י"ג ואח"כ תחזור לפתח נדתה אלא ש"מ דלא תחזור לפתח נדתה אלא עד שתספור ז' נקיים אחר שהיא זבה גדולה ודלא כפרשי"י דפרק בא סימן וכן יש להוכיח כסולן משענה ולפתח ומיזו י"ל דהך ברייתא סבירא לה דימי נדה שאינה רואה בהן עולין לה לספירת זיבתה (א) אבל בשמעתין דרשנה בפרק בא סימן יש הוכחות הדיבא דלא כפרשי"י. תוס':

(א) אעט מוקן לכאורה דהיי דעולין וטהורה לאחר י"ח מ"ב עיין טועה היא ולשכתמור ותכלה תהיה כספק תתקודם וי"ע.

הוא או שלשה ימים אחר ימי נדה דלא מיצטרפי הני ימי זיבה י"א קמאי לאידך י"א ימי זיבה לישוויה זבה מגורת: וכן י"א [ימים] בטמא ראיתי פתחה תשעה. חשוב כי קמאי דסוף זיבה ותרי דתחלת זיבה היינו י"א ימים דסוף י"א ימים ראיתי ולא מיצטרפי הני דסוף זיבה להני דתחלת זיבה למיחוי זבה מגורת. פתחה תשעה דהכי פשו מימי זיבה:

הוא או שלשה ימים אחר ימי נדה דלא מיצטרפי הני ימי זיבה י"א קמאי לאידך י"א ימי זיבה לישוויה זבה מגורת: וכן י"א [ימים] בטמא ראיתי פתחה תשעה. חשוב כי קמאי דסוף זיבה ותרי דתחלת זיבה היינו י"א ימים דסוף י"א ימים ראיתי ולא מיצטרפי הני דסוף זיבה להני דתחלת זיבה למיחוי זבה מגורת. פתחה תשעה דהכי פשו מימי זיבה:

עין משפט

נר מצוה

ג א מיי" פ"ג מהלכות ערכין הלכה יב:

ד ב מיי" פ"ח מהלכות ערכין אסורי ביאה הל' כב:

ה ג מיי" טס הלכה יז:

ו ד מיי" טס הלכה יח:

ז ה מיי" טס הלכה יט:

שינויי נוסחאות

א[סילתו חזו להאי וכוולוהו חזו להאי (ש"ס). ב[אחד עשר טמא ראיתי פתחה משעה (ש"ס). ג[אפי"ו דלכלל חמשים סלע לא בא דאם [מיבת דלכלל נמחק] (ש"ס). ד[חמשים אלא או חמשים או חמשה (ש"ס). ה[המפורש למחילת ואם (ש"ס). ו[מחילת נדות ואפילו (ש"ס). ז[סוף נדות ואפילו נדות הכאה וזו למחילת נדות הכאה (ש"ס). ח[צא"כ: מימי, ט[תמל דם היה חף על פי קריתאמי מימי הווב לוסף ע"ו י"ו לבד מיום זה שהרי עבדו (ש"ס). י[שומר דר"א לא בעי שימור כדאמרינן בשמעתא אחרונה מוסבנת בדא הו' (ש"ס). יא[אלו שבעה עשר ימים (ש"ס). יב[נדה הווא וציפה (ש"ס). יג[ינא רבא תראה שלשה. יד[יום שלישי טמא (ש"ס). טו[עוד עד לאחר (ש"ס). טז[נדה היו הרי. יז[בתה היא (ש"ס). יח[עשר אחר אלו (ש"ס). יט[הספק תחלת נדה (ש"ס). כ[שמה הראשון משני (מיבת אחד נמחק] (ש"ס). כא[כספק דיש לומר שמה (ש"ס). כב[שמה כל היתרעה (ש"ס). כג[מספקין שמה טעם [מיבת לה נמחק] (ש"ס). כד[חזוי להאי (ש"ס). כה[וכוולוהו משועבדים לאחר הרי כי (ש"ס). כו[שוים וגבה מה שגבה ואלא בעד (ש"ס). כז[י"ל מיי"א יום אי"כ כי (ש"ס). כח[לדיון דיהיה זבה גדולה (ש"ס).

שיטה מקובצת

בבת אחת. תימנה דאך בזה בבת אחת כיון שהערכת הכהן בבת אחת מצד למבטי ומצדיו למימר דאם לא אפר בבת אחת הכהן אסור להצריכם בבת אחת. הרי"ל דיל בגליין: ברבנן, ואפי"ו דתנא וירשא בלשון חכמים לא הויא סתמא וכח"ג איתא בגדה בפרק בא סימן (מת). דרבי מאיר אומר [לא] חולצת ולא מתייבמת וחכמים אומרים או חולצת או מתייבמת וסתים חולצת אי מתייבמת וסתים בתר הכי מפני שאמרו ופרוך בגמרא (שם מט.) הא תו למא לי משום דבעי למסכת כרבנן אלמא מילתא דחכמים לא חשיב סתמא ואי"ו ואמאי צריך למסכת כרבנן פשיטא דחידו ורביים הלכה כרביים ויש לומר דהלא דעתך דמסכתא טעמא דרבי מאיר עכ"ל הראש"י ז"ל.

שמונה ימים בטמא ראיתי. מכאן יש להוכיח אשה שראתה ג' ימים בימי זיבה כגון ב"רא יום שבין נדה לנדה לא תחזור לפתח נדתה עד אחר ז' נקיים דאלי"כ אמאי פתחה י"ב י"ג הויא לה דשמא כשאמרה ח' ימים טמא ראיתי איכא למיחש שבא הוי ימים של ראייתה הוויא להו ד' הראשונים שלא ראתה ימי נדה שאינה רואה בהם דאין עולין ז' ימים אחרים נקיים מלבד

אותן ז' ימים הראשונים והוו להו י"ג ואח"כ תחזור לפתח נדתה אלא ש"מ דלא תחזור לפתח נדתה אלא עד שתספור ז' נקיים אחר שהיא זבה גדולה ודלא כפרשי"י דפרק בא סימן וכן יש להוכיח כסולן משענה ולפתח ומיזו י"ל דהך ברייתא סבירא לה דימי נדה שאינה רואה בהן עולין לה לספירת זיבתה (א) אבל בשמעתין דרשנה בפרק בא סימן יש הוכחות הדיבא דלא כפרשי"י. תוס':

(א) אעט מוקן לכאורה דהיי דעולין וטהורה לאחר י"ח מ"ב עיין טועה היא ולשכתמור ותכלה תהיה כספק תתקודם וי"ע.

הוא או שלשה ימים אחר ימי נדה דלא מיצטרפי הני ימי זיבה י"א קמאי לאידך י"א ימי זיבה לישוויה זבה מגורת: וכן י"א [ימים] בטמא ראיתי פתחה תשעה. חשוב כי קמאי דסוף זיבה ותרי דתחלת זיבה היינו י"א ימים דסוף י"א ימים ראיתי ולא מיצטרפי הני דסוף זיבה להני דתחלת זיבה למיחוי זבה מגורת. פתחה תשעה דהכי פשו מימי זיבה:

